

ІХ

Ейя немов прокинулася від цього жахливого чужого сну. Більше ніяких видінь не було. Цього разу незримий зв'язок не обірвався миттєво, а повільно згас. І ще кілька секунд Ейя не могла зрозуміти: це досі сон чи вже реальність?

Вона розплющила очі й роззирнулася. У кімнаті панувала темрява, ледь розбавлена місячним світлом, яке пробивалося крізь вхід. Крім Ейї та цих двох людей, більше нікого не було. Тож вона таки повернулася в реальність.

Скільки часу минуло відтоді, як вона сюди потрапила, сказати було складно. Хвилина? Година? Мабуть, таки небагато, інакше Великий захвилювався б і вже був тут.

Усе навколо здавалося розмитим, немов хтось збив їй фокус. Тепер уже не сон, а реальність бачилася наче в тумані. Мозок налаштовувався на власні відчуття й почуття, і для цього був потрібен якийсь час. Ейя опустила голову й заплющила очі, даючи собі повернутись у звичний режим.

Зрештою вона вирішила, що вже відновилась, і, знову піднявши погляд на дівчинку, застигла наче вкопана.

Просто на неї неблимно дивилася пара великих як блюдця очей. У них одночасно читалися страх, здивування й цікавість.

Якийсь час Ейя та дівчинка мовчки дивились одна на одного, не ворущачись.

Усе це було настільки несподівано, що Ейя не одразу звернула увагу на дивовижний колір очей дівчинки. Вони переливалися пурпурно-фіолетовим кольором і ніби світилися зсередини. Хоча, можливо, таку картинку просто домалювала уява.

Дівчинка ледь-ледь підвелася на вільному лікті й вимучено посміхнулася. Це їй далось важко, бо другу руку було прив'язано до балки. Вона рухалася так повільно, наскільки могла, і боязка, невпевнена посмішка не сходила з її об-